

Κι όμως, όταν αποσύρεται,
Με σιωπηλά, φευγαλέα βήματα,
'Ανάμεσα στα έρειπια,
Τότε είναι πού αληθινά
'Υποφέρω
Και την περιμένω ανυπόμονα
Νά 'ρθει πάλι
Με νέα δράματα
Και νέα μουσική.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΗΜΙΨΗΛΟ

Είμαι πιδ πολύ από βέβαιος
Πώς μιιά βαριά νύχτα,
'Εγώ θα γυρίζω ολομόναχος
Σ' ένα δρόμο τής όμίχλης,
'Ενα χέρι θα βγει
'Απ' τ' παράθυρο ένός μαύρου ταξι
Και θα με πυροβολήσει
'Από μοιραίο,
'Αγαπόφευκτο λάθος.

"Όμως αυτό τ' είδος λάθος
Θά ήταν τ' καλύτερο
Στή ζωή μου
Και ή εύνοούμενή μου
Και τελευταία
'Εμπειρία.

ΑΔΕΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Γκριζο είναι τ' σούρουπο
Στήν άχαρη 'Οδ' Αύτοκτονίας
Κι οι άνεμοδειχτες
'Όλοι στρέφουν πρ'ς τόν τάφο
Του άηδονιού
Πού δολοφονήθηκε τή νύχτα
Και ύπόφερε από ύστερία.

'Υπάρχει ένα γήινο μάτι
Σε μιιά απόμακρη γωνιά αούτου
Του έρημου πάρκου πού κατασκοπεύει
Τ' άτσάλινα αγάλματα
Και τ'ς μοναχικές σιλονέτες
Πού γυρίζουν χωρίς σκοπό
Στά μονοπάτια τής όμίχλης
Σφυρίζοντας νεκρικές στροφές.

Όταν απαλλαγώ
Απ' αυτή τή λευκότητα
Πρέπει ν' αγοράσω ένα όπλο
Γιά νά σκοτώσω τ' φάντασμα
Πού κουρνιάζει μέσ στο κρανίο μου
Και με κατηγορεί όταν είμαι άπών.

Τά μεσάνυχτα, οι φτωχοί ποιητές,
Με χειρόγραφα στίς τσέπες
Τών τριμμένων μαύρων κουστουμιών
τους
Στέκονται σε παγωμένη άκαμψία
Στή μαρμαρίνη έπίστρωση
Του λιμανιού
'Απελπισμένα περιμένοντας τόν "Αν-
θρωπο
Πού έρχεται από πουθενά
Και δε θα φτάσει ποτέ
Γιατί δέν ύπάρχει.

"Όταν ήμουν άγόρι
Μισούσα ένα κοκκαλιάρικο κορίτσι
Και τ' τυραγνούσα όλη τήν ώρα
Στά σύνορα του κήπου.

Μετά από ένα τρομερό σεισμό,
Πού τράνταξε τ' νοσοκομείο
Κι δλόκληρη τήν πόλη,
Τά τζάμια
Τους καθρέφτες και τ' άνθοδοχεία,
'Όλα κόίτονται θρυφαλλιασμένα
Κι ό άνεμος μεταφέρει
'Ενα σιδερένιο φέρετρο στον όρίζοντα.

"Απλώνει τ' άσπροκίτρινο χέρι του
Νά πάρει τ' ξεφλουδισμένο πορτοκάλι
άπ' τ' πιάνο --
'Όμως μάταια : δε μπορεί νά τ' φθά-
σει.

ΤΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Πέρα ως πέρα σ' αυτό τ' πλατύ
Διάστημα του Χρόνου
Η έπιφάνεια τής γής έχει άρχισει
Νά λιγοστεύει άπ' τή διάβρωση
'Εγώ ή περιφορά τής συνεχίζει άκόμη
Τ' μαγιασμένο σφύριγμα
Μέσα στο Χάος.